

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **R. S.**, zast. Mgr. Anetou Bendovou, advokátkou se sídlem U Soudu 388/1, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 12. 2014, č. j. OAM-388/ZA-ZA08-K07-2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 13. 11. 2015, č. j. 32 Az 51/2014 – 79,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce, Mgr. Anetě Bendové, advokátce se sídlem U Soudu 388/1, Hradec Králové, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši **4 114 Kč**. Tato částka jí bude uhrazena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného specifikovanému v záhlaví. Tímto rozhodnutím žalovaný rozhodl o žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany tak, že se mu mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném v posuzované době (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

[2] Stěžovatel podal dne 20. 8. 2014 žádost o udělení mezinárodní ochrany. V rámci správního řízení uvedl, že Ukrajinu opustil dne 22. 7. 2014. Dostal totiž povolávací rozkaz, čekal by ho týdenní výcvik a pak by ho poslali do války. Nemůže zabíjet lidi a obává se i o svůj život. Česká republika je pro něj cílovou zemí, nejdříve by se chtěl naučit česky a poté ještě studovat. Na základě těchto skutečností vycestoval do České republiky, kde legálně pobývá jeho matka, sestra a nyní i bratr.

[3] Krajský soud se v napadeném rozsudku zcela ztotožnil se závěry žalovaného. Stěžovatel v průběhu správního řízení nevedl žádné relevantní skutečnosti, které by odůvodňovaly závěr, že by byl v zemi svého původu pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, ani

skutečnosti, které by odůvodňovaly závěr o existenci jeho důvodné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Jediným a opakovaně tvrzeným důvodem podání žádosti o mezinárodní ochranu byly jeho obavy vyplývající ze zhoršené bezpečnostní situace v zemi a s tím spojená obava z nástupu vojenské služby a jeho nasazení do bojů na jihovýchodě země. Takové obavy však nelze podřadit pod výše uvedená zákonná ustanovení. Branná povinnost sama o sobě je zcela legitimním požadavkem každého státu kladeným na občany. K tomu soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 - 49, a rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 7. 1994, č. j. 6 A 502/94 - 39.

[4] Soud dále uvedl, že stěžovatel při seznámení se s podklady pro rozhodnutí neměl žádné námítky či výhrady a sám žádné doplnění podkladů nenavrhl. Nelze vyčítat žalovanému, že neprovedl důkazy navržené až v doplnění žaloby podaném po uplynutí lhůty pro podání žaloby. Jejich neprovedení nezpůsobuje nepřezkoumatelnost či nezákonnost napadeného správního rozhodnutí.

[5] Náležitě a správně bylo odůvodněno i neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu. Stěžovatel totiž není rodinným příslušníkem cizince, jemuž byl udělen azyl.

[6] Pokud jde o humanitární azyl, krajský soud odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž plyne, že rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu není sice vyloučeno ze soudního přezkoumání, ale soud se jím může zabývat jen v omezeném rozsahu. Pokud žalovaný odůvodnil, že při posouzení rodinné, sociální, ekonomické situace a zdravotního stavu neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud takový závěr považuje za přezkoumatelný. Ve správním řízení se neobjevily žádné natolik výjimečné nebo vážné okolnosti, které by bylo možné zhodnotit v rámci tohoto institutu. Existenci rodinných vazeb nelze dle ustálené judikatury považovat za důvod pro udělení humanitárního azylu.

[7] Soud nepřisvědčil ani tvrzení stěžovatele o existenci ozbrojeného konfliktu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu v zemi jeho původu. Před opuštěním své vlasti bydlel ve Lvovské oblasti, která se nachází v západní části země, která nebyla vojenskými událostmi nijak významněji zasažena, navíc žádné individualizované nebezpečí plynoucí pro něho z ozbrojeného konfliktu probíhajícího na Ukrajině netvrdil (kromě vypořádané obavy z branné povinnosti). Soud rovněž s odkazem na judikaturu uvedl, že povinnost vykonat vojenskou službu nelze vnímat jako vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Nebylo proto možné shledat splnění podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť stěžovatel netvrdil ani nebylo prokázáno, že by některému jeho rodinnému příslušníkovi byla udělena doplňková ochrana ve smyslu tohoto ustanovení.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného

[8] Proti rozsudku krajského soudu brojí stěžovatel kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[9] Trvá na tom, že žalovaný, a potažmo i krajský soud, vycházely z neaktuálních zpráv mezinárodních institucí o stavu ochrany lidských práv na Ukrajině. Aktuální zprávy nevládních organizací, navržené jím v řízení před soudem, prokazují porušování lidských práv zejména v oblasti mezinárodního válečného práva, a to zejména ve vztahu k právu odepřít výkon vojenské služby. Ten, byť je obecně pojímán jako běžná občanská povinnost, nemůže být vymáhán, pokud jsou v rámci ozbrojeného konfliktu porušována základní vojenská práva. V případě konfliktu na Ukrajině tomu tak je, dochází k používání nepovolených zbraní. Správní orgán i soud by měly

pokračování

vycházet z aktuálních zpráv a opatřovat i takové, které nevyznívají pouze ve prospěch jejich rozhodnutí tak, aby bylo možné učinit objektivní závěr o stavu v zemi původu.

[10] V zemi původu probíhá ozbrojený konflikt, který přesahuje vnitrostátní rozměry. Stěžovatel má odůvodněný strach z pronásledování, zejména z důvodu, že nenastoupil vojenskou službu. Nenastoupení vojenské služby je azylově relevantní ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, pokud je trestní sankce důsledkem odmítnutí výkonu vojenské služby a účasti na vojenských operacích odporujících mezinárodnímu právu. V tomto směru odkázal na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 26. 2. 2015, sp. zn. C-474/13, jakož i na českou judikaturu, která je novější než ta, z níž vyšel krajský soud, ten ji přesto pominul.

[11] Dále má za to, že při posuzování otázky udělení humanitárního azylu vybočil žalovaný z mezí správního uvážení a fakticky je jeho rozhodnutí aktem libovůle. Zejména v této souvislosti poukazuje stěžovatel na jím popsané rodinné poměry, kdy na Ukrajině nemá rodinné příslušníky, kteří by mu v případě návratu pomohli, matka žije legálně v České republice. Přesto zůstával na Ukrajině, není tedy ekonomickým migrantem. Svou zemi opustil, až když bylo zřejmé, že by se musel podrobit branné povinnosti a tím porušovat křesťanskou víru, ochranu života, ctění základních lidských práv. Odůvodnění soudu, že pro přiznání humanitárního azylu není dán důvod, přičemž při rozhodování žalovaný nijak nevybočil, neporušil procesní práva apod., považuje stěžovatel za chybné. Je pravda, že není osobou těžce zdravotně postiženou a Ukrajina není zasazena přírodní katastrofou, nicméně fakticky se jedná o humanitární katastrofu, neboť životy lidí jsou ohroženy a vládní struktury je již několik měsíců vědomě vystavují bezprizornosti, bez zajištění základních potřeb, sociálních dávek a dostatečné zdravotní péče. To se týká tím spíše stěžovatele, který se ani nemůže spolehnout na podporu rodiny.

[12] Pokud rozhodující orgány neshledaly splnění podmínek pro udělení azylu, tím spíše měly rozhodnout o udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, neboť právě obava z trestní represe za nenastoupení vojenské služby a ohrožení života v bojích na východě Ukrajiny jsou onou vážnou újmou předpokládanou zákonem. Stěžovatel se neztotožňuje s krajským soudem, že se na Ukrajině nejedná o ozbrojený konflikt. Byť konflikt probíhá jen ve dvou oblastech Ukrajiny, dotýká se všech občanů, zejména mužské populace v produktivním věku z důvodu plošné mobilizace. Nasazení v bojích se tak nelze vyhnout ani přesídlením v rámci země apod. Odkaz soudu na to, že stěžovatel může případně svůj pobyt legalizovat v rámci zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), je lichý, neboť od února 2015 nemůže na základě 4. dekrety prezidenta Ukrajiny muž nad 18 let dostat vízum do jakékoli země.

[13] Proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k novému rozhodnutí.

[14] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak rozsudek krajského soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. Odkázal na obsah správního spisu, své rozhodnutí, vyjádření k žalobě, vyjádření učiněné při soudním jednání i napadený rozsudek. Výslovně zareagoval pouze na námitku neaktuálnosti zpráv, z nichž vyšel. Trvá na tom, že své rozhodnutí opřel o dostatečné množství aktuálních informací o zemi původu, které si za tímto účelem obstaral v průběhu správního řízení. Stěžovatel mu sám žádné informace nepředložil a ani nevznesl námitky či návrhy na doplnění dokazování. V této souvislosti poukázal i na nejnovější informace týkající se výkonu základní vojenské služby na Ukrajině, z nichž plyne výrazný pokrok ve standardizaci systému základní vojenské služby.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas a stěžovatel je zastoupen advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[16] Ve věcech mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 104a s. ř. s. zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního zdejší soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“.

[17] Nejvyšší správní soud nespatřuje v namítaných skutečnostech přesah vlastních zájmů stěžovatele, a to v mezích vytyčených výše citovaným usnesením prvního senátu zdejšího soudu.

[18] Co se týče námitky vad řízení dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., pak jedinou vadou, kterou stěžovatel uvádí, je údajná neaktuálnost zpráv o stavu ochrany lidských práv na Ukrajině, z nichž žalovaný ve svém rozhodnutí vycházel. Ze správního spisu je ovšem zřejmé, že si pro zjištění situace na Ukrajině opatřil Dekret prezidenta Ukrajiny č. 303/2014, o částečné mobilizaci ze dne 17. 3. 2014, Dekret prezidenta Ukrajiny č. 447/2014, o opatřeních ke zlepšení obranyschopnosti státu ze dne 1. 5. 2014, Dekret prezidenta Ukrajiny č. 454/2014, o částečné mobilizaci ze dne 6. 5. 2014, zákon č. 1240-VII, o schválení dekretu prezidenta Ukrajiny ze dne 6. 5. 2014, Informaci Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky ze dne 1. 7. 2014, zprávu o stavu lidských práv Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 15. 4. 2014, Poslední informaci Zvláštní pozorovací mise na Ukrajině – na základě údajů přijatých v období do 22. 4. 2014 (Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě) ze dne 23. 4. 2014, Zprávu o stavu lidských práv na Ukrajině Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 15. 6. 2014, Zprávu Evropské komise o pokroku v zemi za rok 2013 v rámci EPS ze dne 27. 3. 2014, Zprávu CRS pro Kongres USA – Ukrajina: Současné otázky a politika USA ze dne 24. 3. 2014, Informaci Svoboda ve světě 2014 – Ukrajina z ledna 2014, Výroční zprávu Human Rights Watch 2014 ze dne 21. 1. 2014, Informaci Ministerstva zahraničních věcí o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti ze dne 29. 5. 2014, Informaci o aktuální bezpečnostní, politické a ekonomické situaci na Ukrajině ze dne 16. 4. 2014, Informaci ZÚ Kyjev o nové ukrajinské vládě ze dne 10. 3. 2014, Informaci Infobanky ČTK o Ukrajině ze dne 15. 10. 2014 (č. l. 20 – 97 správního spisu). To je podle názoru soudu aktuálnost zcela přiměřená tomu, že samotné správní rozhodnutí bylo vydáno dne 1. 12. 2014. Stěžovatel ostatně ani nenaznačuje, v čem se situace v jeho zemi původu oproti výše vyjmenovaným podkladům změnila a při seznámení s podklady pro rozhodnutí žádný z těchto podkladů nesporel a nenavrhol doplnění dokazování. Soud tedy neshledal vadu řízení.

[19] Jediným důvodem, pro který stěžovatel žádá o udělení mezinárodní ochrany, je bezpečnostní situace v jeho zemi původu a fakt, že byl povolán do vojenské služby. Bezpečnostní situaci na Ukrajině se kasační soud zabýval již několikrát a vyhodnotil, že „[n]a Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“ Odkázat lze také na rozhodnutí, ve kterých se této problematice věnoval, např. usnesení ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015 – 28, ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015 – 69, ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 – 31, či ze dne 11. 2. 2016, č. j. 9 Azs 287/2015 – 20. Krajský soud tedy

pokračování

správně vyhodnotil, že konflikt nedosahuje takové intenzity, aby byl sám o sobě důvodem pro udělení azylu.

[20] Stěžovatel v kasační stížnosti konkretizoval svou obavu z ozbrojeného konfliktu, jelikož uvedl, že se obává zejména pronásledování z důvodu, že nenastoupil vojenskou službu. Taková obava však nebyla vyjádřena ve správním řízení a řádně ani v řízení soudním. Poprvé se tato skutečnost, která by měla být důvodem pro udělení azylu, objevila až ve druhém doplnění žaloby, které zaslala krajskému soudu Organizace pro pomoc uprchlíkům dne 7. 5. 2015 (dlouho po uplynutí lhůty pro podání žaloby) v domněnku, že stěžovatel není zastoupen. Když zjistila, že mu již byla zástupkyně ustanovena, oznámila, že se nebude na řízení svým zastoupením podílet. Argumentací v tomto druhém doplnění žaloby nebyl soud povinen se zabývat, jelikož po uplynutí lhůty pro podání žaloby již nelze rozšiřovat žalobní body (viz § 71 odst. 2 s. ř. s.), a nemohla ani položit základ pro kasační námitku. Nejvyšší správní soud je tedy nucen konstatovat, že tato námitka nebyla uplatněna v řízení před krajským soudem, proto je nepřijatelná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[21] Ve správním řízení i v žalobě stěžovatel tvrdil obavu z výkonu vojenské služby. Tato obava není sama o sobě azylově relevantním důvodem. Odkázat lze na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 7. 1998, sp. zn. 6 A 508/97, nebo krajským soudem zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Azs 4/2004, či rozsudek ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 – 44.

[22] Pokud jde o přezkoumání rozhodnutí o humanitárním azylu, má kasační soud za to, že žalovaný i krajský soud se s otázkou splnění podmínek pro udělení tohoto druhu mezinárodní ochrany vypořádaly řádně a správně.

[23] Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu je na uvážení správního orgánu, zda humanitární azyl udělit, či nikoli; míra volnosti uvážení správního orgánu je limitována pouze zákazem libovůle. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (srov. např. rozsudek ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 – 48, nebo ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55).

[24] Soud ve shodě s krajským soudem konstatuje, že žalovaný se problematikou udělení humanitárního azylu zabýval a své závěry dostatečně zdůvodnil. V žalobě stěžovatel namítal, že mu měl být udělen humanitární azyl vzhledem k jeho sociální situaci. V případě návratu na Ukrajinu by z něj byl bezdomovec, nemá tam žádné zázemí, rodina, se kterou se stýká, žije v České republice. S touto námitkou se krajský soud zcela vypořádal, není mu co vytknout a Nejvyšší správní soud se s jeho závěry shoduje. Veškerá další tvrzení v kasační stížnosti ve vztahu k neudělení humanitárního azylu jdou nad rámec tvrzeného ve správním řízení i řízení před krajským soudem, proto se jimi kasační soud nezabýval.

[25] V případě, že nebyl shledán důvod k udělení azylu, měla být stěžovateli dle jeho mínění udělena alespoň doplňková ochrana dle § 14a zákona o azylu, neboť mu hrozí nebezpečí vážné újmy v podobě represe za nenastoupení vojenské služby, a v souvislosti s válečnou situací na Ukrajině. Tyto důvody se zcela shodují s důvody, které stěžovatel uvedl pro udělení azylu. Obavu trestní represe uplatnil opožděně, proto se jí kasační soud nezabýval (viz bod [20] tohoto rozsudku). Bezpečnostní situace na Ukrajině rovněž nemůže být sama o sobě důvodem pro udělení doplňkové ochrany (k tomu viz bod [19] tohoto rozsudku, a dále např. usnesení

Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2015, č. j. 9 Azs 205/2015 – 23, nebo již citované usnesení ve věci sp. zn. 9 Azs 287/2015). Soud tedy ani této námitce nepřisvědčil.

[26] Závěrem kasační stížnosti stěžovatel sporoval názor, že může případně legalizovat svůj pobyt na základě zákona o pobytu cizinců. Tato myšlenka byla v napadeném rozsudku vyjádřena pouze nad rámec, pro probíhající řízení o udělení mezinárodní ochrany je zcela irelevantní, proto se jí kasační soud nezabýval.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a jednotná judikatura zdejšího soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky uplatněné v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení v postupu krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle ustanovení § 104a s. ř. s.

[28] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

[29] V řízení před krajským soudem byla stěžovateli ustanovena advokátka Mgr. Aneta Bendová, která ho zastupovala i v řízení o kasační stížnosti (§ 35 odst. 8, věta poslední, s. ř. s.). V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Nejvyšší správní soud přiznal ustanovené zástupkyni za řízení o kasační stížnosti odměnu za jeden úkon právní služby (kasační stížnost) podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Za jeden úkon právní služby náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem tedy za jeden úkon právní služby náleží 3 400 Kč. Mgr. Aneta Bendová je plátkyní daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“). K nákladům řízení se tedy přičítá DPH v sazbě platné ke dni ukončení řízení o kasační stížnosti, tj. ve výši 714 Kč. Náhrada nákladů řízení tak činí 4 114 Kč a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí. O odměně a náhradě hotových výdajů ustanovené zástupkyně za řízení před krajským soudem rozhodl krajský soud.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. března 2016

JUDr. Radan Malík
předseda senátu